

Sygn. akt III CSK 311/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa I. S.
przeciwko Powiatowi Bocheńskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 196/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. - w sprawie o zapłatę - Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 10 grudnia 2014 r.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni art. 361 § 1 k.c., tj. wyjaśnienie rozumienia odpowiedzialności za normalne następstwa zaniechania, z którego szkoda wynikła. Jednocześnie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadniał oczywistą zasadnością skargi, wskazując na problem wykazania naturalnego związku przyczynowego między niewydaniem przez organ decyzji o pozwoleniu na budowę a radykalnym skokiem cen materiałów budowlanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), tymczasem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. - dotyczy wprost tych kwestii. Ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądu rozpoznającego sprawę (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r. V CSK 125/13, nie publ.).

Zarzut naruszenia art. 361 § 1 k.c. także dotyczy ustaleń i oceny dowodów, gdyż skarżący krytykuje przyjęcie adekwatnego związku przyczynowego, który leży w sferze faktów. Sądy powszechne dokonały ustaleń w ramach swych ustrojowych uprawnień, a ich ustalenia nie mogą być w postępowaniu kasacyjnym podważane.

Poza tym skarżący z jednej strony podnosi potrzebę wykładni art. 361 § 1 k.c., który *nota bene* był przedmiotem wielu wypowiedzi Sądu Najwyższego oraz nauki, a z drugiej stwierdza, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co pozostaje w sprzeczności; jest jasne, że gdy skarga jest oczywiście uzasadniona, tzn. że skarżone orzeczenie jest - zdaniem wnoszącego skargę - oczywiście wadliwe lub błędne, nie może zachodzić uzasadniona i rzeczowa potrzeba wykładni dokonywanej przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

